

ПОЗОРИЩЕ II.

Хунсъ и Хансъ. (*Съ калугерски дреки, а подирѣ излѣзе и Геновева*).

Хансъ. Съзрѣ ли ты, Хунсе, нѣкоѣ женѣ да влѣзе въ пещерѣ-тѣ?

Хунсъ. Азъ зѣрнахъ малко, но не вѣрвамъ че е жена, може да е нѣкой пуцунякъ.

Хансъ. Хайде да видимъ (*приближаватъ се къмъ пещерѣ-тѣ, и Хансъ вика*). Пуцуняче, излѣзъ изъ пещерѣ-тѣ!

Графица-та. (*Хуртува изъ пещерѣ-тѣ*) Ахъ защо ви съмъ добри хора! азъ съмъ жена, която съмъ побѣгнала въ тѣзи пещерѣ отъ чловѣческѣ злѣбѣ и неправдѣ.

Хунсъ. (*Полека хуртува Хансу*) Бре да не е това наша-та Графица?

Хансъ. Та излѣзте, само да ни кажете, коя сте и отъ кѣдѣ сте.

Графица-та. Ачи какво да ви кажѣ друго освѣмъ това, че съмъ жена сирота съ малко дете.

Хунс. (*Полека хуртува*) Е, сега Хансе, безъ омисль да знаешъ, че е тази наша-та Графица.

Хансъ. Та то е едно особито чудо божіе, ако бѣде тя. — Та що мислишъ, брате, има вече седемъ години.

Хунсъ. Е, сега ще видимъ (*вика*) излѣзте драга душо изъ пещерѣ-тѣ — излѣзте, не бойте ся, ни не вы виками да ви направимъ нѣкоє зло, но като смы вы врѣхлѣтели случайно, баремъ да вы-видимъ и познаемъ. (*излѣва*).